

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2021. november 24.*ⁱ

„Közszolgálat – Az EBB személyi állománya – Egészségi állapot – Munkaképesség – Igazolatlan távollét – Megsemmisítés iránti kereset – A rokkantság fogalma – Korlátlan felülvizsgálati jogkör – Pénzügyi természetű jogviták – A rokkantsági nyugdíj visszamenőleges megfizetése – Kártérítési kereset”

A T-370/20. sz. ügyben,

KL (képviselik: L. Levi és A. Champetier ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Beruházási Bank (EBB)** (képviselik: G. Faedo és M. Loizou, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: A. Duron ügyvéd),

alperes ellen

az EUMSZ 270. cikk és az Európai Unió Bírósága alapokmányának 50a. cikke alapján először is az EBB 2019. február 8-i és március 8-i, a felperest 2019. február 18. óta munkaképesnek és igazolatlanul távol lévőnek nyilvánító határozatainak, és, amennyiben szükséges, az EBB elnökének 2020. március 16-i, e határozatokat helybenhagyó határozatának megsemmisítése iránti kérelme, másodszor az EBB kötelezése iránti kérelem a felperes rokkantsági nyugdíjának 2019. február 1-jére visszamenőlegesen történő megfizetésére, harmadszor pedig az EBB-nek az e határozatok következtében a felperest az állítása szerint ért kár megtérítésére való kötelezése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: S. Gervasoni elnök, P. Nihoul (előadó) és R. Frenco bírák,

hivatalvezető: L. Ramette tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2021. június 24-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 A felperes, KL 1997 és 2001 között az Európai Beruházási Bank (EBB) informatikai tanácsadójaként dolgozott.
- 2 2001. szeptember 1-jétől az EBB határozatlan idejű szerződéssel foglalkoztatta.
- 3 Többszöri távollét után az EBB 2017. május 22-én kelt levelében tájékoztatta a felperest arról, hogy A, az EBB keresőképtelenséggel foglalkozó orvosszakértője azt javasolta, hogy 2017. június 1-jétől kezdődően hat hónapos időtartamra ideiglenes részleges (50%-os) keresőképtelenséget állapítsanak meg KL esetében.
- 4 A felperes 2017. június 1-jén kelt levelében vitatta A javaslatát, és független orvos eljárását kérte annak megállapítása érdekében, hogy teljesen képtelen újból ellátni a feladatait az EBB-nél.
- 5 A felperesnek 2017. október 9-én küldött levelében az EBB kifejtette, hogy a kért eljárás az EBB személyzeti szabályzatának végrehajtása érdekében elfogadott, az EBB személyi állományára alkalmazandó igazgatási rendelkezések (a továbbiakban: igazgatási rendelkezések) X. mellékletének 4. cikke szerinti eljárás, és tájékoztatta a felperest, hogy az eljárás lefolytatására független orvosként B-t jelölte ki.
- 6 A felperes 2017. október 18-án találkozott B-vel, aki megerősítette A véleményét, és 2017. november 29-én, illetve december 11-én közölte következtetését az EBB-vel és a felperessel.
- 7 Az EBB 2017. december 14-én kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy tárgyalások folynak annak érdekében, hogy lehetővé tegyék számára, hogy három hónapra részmunkaidőben visszatérhessen a munkájához egy, az általa korábban betöltöttől eltérő munkakörben, azzal, hogy 2018. január 1-je és a visszahelyezése között mentesül az EBB-nél való megjelenési kötelezettség alól.
- 8 A 2017. december 28-án kelt faxban a felperes jogi képviselője azt állította, hogy nem az igazgatási rendelkezések X. mellékletének 4. cikke szerinti független orvosi eljárást kellett volna alkalmazni, hanem az EBB személyi állományára alkalmazandó átmeneti nyugdíjszabályozás (a továbbiakban: RTRP) 13–1. cikke szerinti rokkantsági bizottság eljárását. A felperes ezért vitatta azokat a következtetéseket, amelyeket az utóbbi a független orvos eljárásából kívánt levonni.
- 9 A felperes jogi képviselője a 2018. január 19-i faxban kérte az EBB-t, hogy az igazgatási rendelkezések 11.3. cikke és az RTRP 13–1. cikke alapján folytassák le a rokkantsági bizottság előtti eljárást.
- 10 Az EBB 2018. február 7-én kelt levelében helyt adott a felperes kérelmének, és felhívta, hogy jelölje ki a rokkantsági bizottságban őt képviselő orvost, valamint legkésőbb 2018. február 16-ig juttassa el hozzá az orvosi jelentést azzal, hogy a rokkantsági bizottság véleményének közléséig a felperest ideiglenesen teljesen keresőképtelennek kell tekinteni.

- 11 A felperes jogi képviselője 2018. március 28-án faxon tájékoztatta az EBB-t, hogy ügyfele a kezelőorvosát, C-t jelölte ki a rokkantsági bizottságban való képviselésére, és hogy a szóban forgó problémával kapcsolatos valamennyi orvosi dokumentumot közölni fogják a bizottsággal, amint az megalakul.
- 12 A felperes jogi képviselője 2018. április 24-i faxon elküldte az EBB-nek többek között C rokkantsági bizottságnak szánt jelentését a vitatott orvosi kérdésekkel kapcsolatban.
- 13 Az EBB 2018. október 26-án kelt levelében tájékoztatta a felperest arról, hogy a rokkantsági bizottságot C, a felperest képviselő orvos, A, az EBB-t képviselő orvos és D, az első kettő által közös megegyezéssel kijelölt orvos alkotja, aki az RTRP 13–1. cikkének megfelelően a rokkantsági bizottság elnöke lesz. Az EBB továbbá felhívta a felperest, hogy 2018. november 9-én jelenjen meg a rokkantsági bizottság előtt.
- 14 2018. november 2-i faxában a felperes jogi képviselője az ügyfele egészségi állapota miatt elutasította ezt a felhívást.
- 15 Az EBB 2018. november 6-án kelt levelében arról tájékoztatta a felperes jogi képviselőjét, hogy ügyfele egészségi állapota nem akadályozza a rokkantsági bizottság előtti megjelenését, amelyet egyébként az ügyfél kérésére hívtak össze az egészségi állapotának értékelésére.
- 16 Az EBB 2018. november 14-én kelt levelében behívta a felperest a 2018. november 21-i, egyedül dr. D-vel, a rokkantsági bizottság elnökével tartandó találkozóra, amelyen a felperes részt vett.
- 17 Amint az a viszonzválasz 15. pontjából kitűnik, az EBB 2018. december 21-én megkapta D-től az általa aláírt, december 18-i keltezésű dokumentumot, amelynek címe „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése”. Tartalma az alábbi volt:

„Mentális zavara miatt a [KL] képtelen arra, hogy visszatérjen utolsó munkahelyére, a korábbi munkáltatójához. Ezért az EBB tekintetében rokkant, az általános munkaerőpiac tekintetében azonban nem rokkant. A [r]okkantsági bizottság ebben a kérdésben egyhangúlag döntött.”
- 18 A viszonzválasz 16. pontjából következik továbbá, hogy D ezzel egyidejűleg átadott az orvosi szolgálatnak egy szintén 2018. december 18-i keltezésű, „Orvosi szakvélemény a 2018. november 9-i [r]okkantsági bizottság keretében” című teljes jelentést. E jelentés ugyanazt a következtetést tartalmazta, mint „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentum.
- 19 A felperes 2018. december 27-én emlékeztetőt küldött az EBB-nek a rokkantsági bizottság véleményével kapcsolatban. Az EBB azt válaszolta, hogy ezt a véleményt még mindig nem kapta meg.
- 20 Az EBB 2019. február 8-án kelt levelében tájékoztatta a felperes jogi képviselőjét arról, hogy a rokkantsági bizottság 2019. január 23-án tájékoztatta őt az egyhangúlag elfogadott határozatáról, amely szerint ügyfele nem rokkant, és kérte őt, hogy 2019. február 18-tól álljon újra munkába, miután a visszahelyezése feltételeinek megvitatása céljából felvette a kapcsolatot az emberi kapcsolatok és jólét szervezeti egységgel. A levélhez három, „Invalidity committee decision” (rokkantsági bizottsági határozat) című formanyomtatványt csatoltak, amelyeken a „not invalid” (nem rokkant) négyzet volt megjelölve. E formanyomtatványok közül kettő 2019. január 16-án, a

harmadik pedig 2015. január 23-án kelt (a továbbiakban: 2019. január 16-i és 23-i formanyomtatványok). Ugyanezen, 2019. február 8-i levelében az EBB hozzátette, hogy az orvosi szolgálata további egy dokumentumot kapott D-től, amelyet kérelemre ki lehet adni a felperesnek.

- 21 Az említett 2019. február 8-i levélben foglalt határozat (a továbbiakban: 2019. február 8-i határozat), amennyiben az a felperest 2019. február 18-tól kezdődően munkaképesnek és igazolatlanul távollévőnek nyilvánítja, a jelen keresettel megtámadott első határozat.
- 22 A felperes jogi képviselője a 2019. február 14-én kelt faxban kérte az EBB-t, hogy küldje el neki a rokkantsági bizottság indokolással ellátott véleményét, amely az RTRP 15–3. cikkében szerepel.
- 23 Az EBB 2019. március 8-án kelt levelében közölte a felperes jogi képviselőjével a fenti 17. pontban említett, „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentumot, és kifejtette, hogy értelmezése szerint, hogy az olyan megállapodást javasol, amely szerint a felperesnek egy pénzösszeg ellenében véglegesen távoznia kell az EBB-ből. Egy ilyen megállapodás a luxemburgi szociális biztonsági rendszerben lehetséges lett volna, az EBB jogi keretei között azonban nem.
- 24 Következésképpen ugyanebben a levélben az EBB megismételte, hogy a rokkantsági bizottságnak a felperes rokkantságának hiányát megállapító határozata alapján a felperesnek 2019. február 18-án újra munkába kellett volna állnia. Az EBB ehhez hozzátette, hogy a felperes távolléte az igazgatási rendelkezések X. mellékletének 3.4. cikke alapján igazolatlanul minősül, így azokat a napokat, amelyeken nem dolgozott, levonják az éves szabadságából.
- 25 Az említett 2019. március 8-i levélben foglalt határozat, amennyiben az a felperest munkaképesnek és 2019. február 18. óta igazolatlanul távol lévőnek nyilvánítja (a továbbiakban: 2019. március 8-i határozat), a jelen keresettel megtámadott második határozat.
- 26 Az EBB-nek címzett 2019. március 29-i faxban a felperes jogi képviselője vitatta a 2019. február 8-i és március 8-i határozatokat. A faxhoz mellékeltek C 2019. március 15-én kelt orvosi igazolását, amelyben kifejtette, hogy „a [rokkantsági bizottság] 2018. november 9-i következtetéseiben megfogalmazott egyhangú véleménye [az volt], hogy [a felperes] az EBB-nél történő esetleges újbóli munkába állás tekintetében rokkant”, és hogy ha helyesen értelmezte volna az EBB-hez benyújtott formanyomtatványt, a „»rokkant« az EBB tekintetében négyzetet jelölte volna meg”.
- 27 A felperes jogi képviselőjének 2019. május 2-án elküldött levelében az EBB helybenhagyta a február 8-i és március 8-i határozatait.
- 28 2019. május 16-án, miután a felperes saját maga kérte, megkapta D-től az „Orvosi szakvélemény a 2018. szeptember 11-i [r]okkantsági bizottság keretében” című dokumentumot, egy aláírt post-it cetlivel együtt, amely szerint a rokkantsági bizottság határozata valóban arról szólt, hogy ő „az EBB tekintetében rokkant”.
- 29 A felperes 2019. június 8-án az EBB személyzeti szabályzatának (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 41. cikke szerinti egyeztetési eljárás megindítását kérte. Ez a kérelem a 2019. március 8-i határozat ellen irányult, abban a részében, amely helybenhagyta a 2019. február 8-i határozatot, amennyiben 2019. február 18-tól igazolatlanul távol lévőnek nyilvánította őt, és alkalmazta az igazgatási rendelkezések X. mellékletének 3.4. cikkét, levonva az éves szabadságából az igazolatlan távollét napjait.

- 30 Az EBB 2019. július 25-i levelében hozzájárult ezen eljárás megindításához.
- 31 A felperes 2019. augusztus 1-jétől már nem kapta meg a díjazását, mivel az őt megillető szabadságnapok elfogytak.
- 32 2019. szeptember 12-én dr. C a felperesnek írt levelében kifejtette, hogy eredetileg az „invalid” (rokkant) négyzetet jelölte meg, majd az EBB-vel való kapcsolatfelvételt követően – amelynek során az EBB közölte vele, hogy a másik két orvos a „not invalid” (nem rokkant) négyzetet jelölte meg, és hogy neki is ugyanezt kellene tennie –, a válaszát „not invalidra” (nem rokkant) módosította, mivel úgy gondolta, hogy a formanyomtatványon azt fogják feltüntetni, hogy a felperes az általános munkaerőpiac tekintetében nem rokkant.
- 33 A 2019. szeptember 18-án kelt elektronikus levelében D a következőket írta a felperesnek:
- „Az EBB rám bízott egy feladatot, amelyet úgy vélem, teljesítettem. A szakértői bizottság három orvosának következtetése az volt, hogy ön az utolsó munkahelye, azaz az EBB tekintetében rokkant, az általános munkaerőpiac tekintetében azonban nem rokkant, amely következtetés nem jelenti azt, hogy képes volna az EBB-nél újból munkába állni. Mindhárom orvos azon a véleményen volt, hogy nem térhet vissza az EBB-hez. Ez egyértelműen szerepel a szakértői jelentésben és a [rokkantsági bizottság] következtetésében (amely az orvosi titoktartás miatt csak a szakértői jelentés utolsó mondatát tartalmazza, orvosi diagnózis nélkül: a szakértői jelentést csak az EBB orvosának küldték el). Eljuttattam önnek ezt a két dokumentumot.
- Nem tudom, hogyan lehetnék ennél pontosabb. Ha az EBB igazgatósága ezt a jelentést és ezt a következtetést a maga módján értelmezi, akkor ezt jogi úton kell tisztáznia velük. A szakvélemény szerint ön rokkantnak minősül az utolsó munkahelye tekintetében.”
- 34 A felperes ügyvédje 2019. november 27-én kelt elektronikus levelében azt állította a békéltetőbizottság előtt, hogy az EBB tévesen alkalmazta a rokkantsági bizottság következtetéseit, mivel tévesen értelmezte az RTRP 46–1. cikkének meghatározása szerinti saját rokkantságfogalmát, amely szerint a rokkantságot az érintett EBB alkalmazott által betöltött munkakör figyelembevételével kell értékelni.
- 35 2020. január 20-án a békéltetőbizottság elnöke arról tájékoztatta az EBB elnökét, hogy a békéltető eljárás sikertelen volt.
- 36 Az EBB 2020. március 16-án kelt levelében megállapította a békéltető eljárás sikertelenségét, és közölte a felperessel e bizottság következtetéseit. Az e levélben foglalt határozatot – abban a részében, amely elismeri a békéltetőbizottság következtetéseit, és ebből következően helybenhagyja a 2019. február 8-i és március 8-i határozatokat – a jelen kereset a szükséges mértékben vitatja.
- 37 A felperes 2019. február 18. és 2020. december 28. között különböző orvosi igazolásokat nyújtott be a munkából való távollétének igazolására.
- 38 Az EBB 2019. június 12-én, július 18-án, augusztus 13-án, szeptember 25-én, október 28-án, november 14-én, december 18-án, továbbá 2020. február 15-én és 2020. február 25-én orvosi vizsgálatra hívta be a felperest, amelyet június 18-án, augusztus 8-án, augusztus 27-én, október 2-án, október 2-án, november 4-én, november 25-én, 2019. december 23-án, 2020. február 3-án és 2020. február 28-án kellett volna elvégezni.

- 39 A felperes jogi képviselője útján megtagadta, hogy alávesse magát ezeknek a vizsgálatoknak, és orvosi igazolásokat nyújtott be, amelyek igazolták, hogy nem tud részt venni a vizsgálaton.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 40 A Törvényszék Hivatalához 2020. június 11-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.
- 41 A Törvényszék Hivatalához ugyanezen a napon érkezett levélben a felperes névtelenség iránti kérelmet terjesztett elő. A Törvényszék a 2020. július 21-i határozatában helyt adott ennek a kérelemnek.
- 42 Az ellenkérelmet, a választ és a viszonz választ 2020. szeptember 17-én, 2020. november 25-én és 2021. január 19-én nyújtották be.
- 43 A felperes 2021. április 26-án a Törvényszék eljárási szabályzata 85. cikkének (3) bekezdése alapján további bizonyítékokat nyújtott be.
- 44 2021. április 27-én az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (negyedik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és az eljárási szabályzat 89. cikkében meghatározott pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket bizonyos dokumentumok benyújtására, és írásbeli kérdéseket intézett hozzájuk, felkérve őket azok írásban vagy a tárgyaláson történő megválaszolására. A felek e kérdésekre a kitűzött határidőn belül válaszoltak.
- 45 A Törvényszék a 2021. június 24-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.
- 46 A tárgyaláson a Törvényszék kérte egyrészt az EBB-t, hogy nyújtson be új dokumentumokat és válaszoljon több kérdésre, másrészt a felperest, hogy tegyen észrevételeket az EBB által adott válaszokra, amit mindkét fél határidőn belül meg is tett.
- 47 Az eljárás szóbeli szakasza 2021. július 29-én fejeződött be.
- 48 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a 2019. február 8-i és 2019. március 8-i határozatokat, amennyiben azok őt 2019. február 18. óta munkaképesnek és igazolatlanul távol lévőnek nyilvánítják;
 - amennyiben szükséges, semmisítse meg az EBB elnökének 2020. március 16-i határozatát, amennyiben az helybenhagyja a békéltetőbizottság következtetéseit, és következésképpen a 2019. február 8-i és március 8-i határozatokat;
 - következésképpen kötelezze az EBB-t, hogy visszamenőlegesen fizesse meg a főszabály szerint 2019. február 1-jétől esedékes rokkantsági nyugdíjat a teljes megfizetésig, az Európai Központi Bank (EKB) két százalékponttal növelt kamatlába szerinti késedelmi kamatokkal;
 - az EBB-t kötelezze a felperes nem vagyoni kárának megtérítésére;
 - az EBB-t kötelezze az összes költség viselésére.

- 49 Az EBB azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet mint részben elfogadhatatlant;
 - utasítsa el a keresetet, mint teljes egészében megalapozatlant;
 - kötelezze a felperest az összes költség viselésére.

A jogkérdésről

A megsemmisítés iránti kérelemről

- 50 A megsemmisítés iránti kérelmének alátámasztására a felperes két jogalapra hivatkozik. Az első jogalap az RTRP 46–1 és 48–1. cikkének, és a közigazgatási rendelkezések 11.1 és 11.3. cikkének megsértésén, valamint nyilvánvaló értékelési hibán, míg a második a gondoskodási kötelezettség megsértésén alapul.
- 51 Az első jogalapban a felperes többek között arra hivatkozik, hogy az EBB egyrészt megsértette az RTRP 46–1. cikkét és 48–1. cikkét, valamint az igazgatási rendelkezések 11.1 és 11.3. cikkét, másrészt nyilvánvaló értékelési hibát követett el azzal, hogy a 2019. február 8-i és 2019. március 8-i – a 2020. március 16-i határozattal helybenhagyott – határozataiban (a továbbiakban: megtámadott határozatok) úgy ítélte meg, hogy a felperes munkaképes és 2019. február 18. óta igazolatlanul van távol.
- 52 A felperes szerint e jogsértések abból erednek, hogy a rokkantsági bizottság őt két dokumentumban – „Orvosi szakvélemény a 2018. november 9-i [r]okkantsági bizottság keretében”, illetve „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetései” című dokumentumban – nyilvánította az EBB tekintetében rokkantnak.
- 53 A rokkantsági bizottság által e két dokumentumban megfogalmazott álláspontot a felperes szerint egyrészt C 2019. szeptember 12-i igazolása, másrészt D 2019. szeptember 18-i elektronikus levele támasztja alá.
- 54 A felperes szerint az RTRP 46–1. cikke szerinti rokkantság megállapításához elegendő, ha az alkalmazott vagy tisztviselő az EBB tekintetében rokkant, anélkül hogy a rokkantságot az általános munkaerőpiac tekintetében is meg kellene állapítani.
- 55 Ezzel szemben az EBB úgy véli, hogy a rokkantsági bizottság véleményét nem a felperes által hivatkozott dokumentumok, hanem a 2019. január 16-i és 23-i formanyomtatványok tartalmazzák, amelyeken a rokkantsági bizottság három tagja a „not invalid” (nem rokkant) négyzetet jelölte meg. E három formanyomtatvány együttesen alkotja azt a véleményt, amelyet a rokkantsági bizottságnak az RTRP 15–4. cikke alapján el kellett juttatnia a felperesnek.
- 56 Az EBB azt állítja, hogy a rokkantsági bizottság véleményéből, amely a felperest „nem rokkantnak” minősítette, az következik, hogy a felperesnek 2019. február 18-án újból munkába kellett volna állnia, és ennek hiányában ettől az időponttól kezdve igazolatlanul távol lévőknek kellett volna tekinteni, amint azt a 2019. február 8-i és március 8-i határozatában megállapította.

- 57 Az EBB szerint az RTRP csak egyfajta rokkantságot ismer el, nevezetesen az általános munkaerőpiaci rokkantságot, olyan rokkantságot azonban nem, amely csak az EBB tekintetében állna fenn.

A rokkantsági bizottság véleményét alkotó dokumentumokról

- 58 Amint a fenti 52., 53. és 55. pontból kitűnik, a felek nem értenek egyet abban, hogy mely dokumentumokat kell figyelembe venni annak megállapításakor, hogy a rokkantsági bizottság véleménye szerint a felperes rokkant volt-e, vagy sem.
- 59 A jelen ügyben a fenti 17., 18. és 20. pontokból kitűnik, hogy a 2019. február 8-i és március 8-i határozatok elfogadásakor az EBB az alábbiak dokumentumokkal rendelkezett:
- „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentummal, amelyet 2018. december 21-én kapott meg;
 - a 2019. január 16-i és 23-i formanyomtatványokkal, amelyeket 2019 januárjában kapott meg;
 - az „Orvosi szakvélemény a 2018. november 9-i [r]okkantsági bizottság keretében” című jelentéssel, amelyet 2018. december 18-án küldtek meg az EBB orvosi szolgálatának, amely – a 2019. március 8-i határozatban foglaltak szerint – megosztotta annak tartalmát az EBB adminisztrációjával anélkül, hogy érzékeny személyes adatokat közölt volna; az e dokumentum alapján említett következtetés azonos volt „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentumban foglaltakkal.
- 60 Az EBB az eljárási irataiban úgy véli, hogy e dokumentumok közül csak a 2019. január 16-i és a 2019. január 23-i formanyomtatványokat lehet figyelembe venni, mégpedig négy okból.
- 61 Először is, ezek a formanyomtatványok az egyedüli hiteles hivatalos dokumentumok, amelyek az RTRP 15–4. cikkének megfelelően tartalmazzák a rokkantsági bizottság véleményét.
- 62 Másodszor, az említett formanyomtatványok későbbiek, mint „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentum.
- 63 Harmadszor, a 2019. január 16-i és 2019. január 23-i formanyomtatványokat az EBB szerint a rokkantsági bizottság mindhárom tagja aláírta, míg „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentumot csak D írta alá.
- 64 Negyedszer, ez utóbbi dokumentum címében szereplő időpont félrevezető, hiszen a rokkantsági bizottság 2018. november 9-én nem vizsgálta meg a felperest.
- 65 Az EBB első érvével kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy az EBB nem terjesztett elő olyan belső szabályozást vagy rendelkezést, amelyből az következne, hogy a rokkantsági bizottságnak az RTRP 15–4. cikke alapján az adminisztrációjával közölt véleményét olyan formanyomtatványban kellett volna megadni, mint a 2019. január 16-i és 23-i véleményt. Ilyen körülmények között nem tekinthető úgy, hogy ezek a formanyomtatványok lettek volna az egyedüli olyan, rokkantsági bizottság által kiállított hivatalos dokumentumok, amelyeket az EBB jogosult volt figyelembe venni a felperes rokkantnak nyilvánításakor.

- 66 Az EBB második érvével kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy az a tény, hogy „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentum korábbi, mint a 2019. január 16-i és 23-i formanyomtatványok, nem akadályozta meg annak figyelembevételét, mivel e dokumentum tartalmát a rokkantsági bizottság tagjai az említett formanyomtatványok kitöltésekor nem vonták kétségbe. Ha a rokkantsági bizottság tagjai meg akarták volna változtatni az első dokumentumban szereplő értékelést, vagy azt árnyalni kívánták volna, elegendő lett volna, ha az említett formanyomtatványokon feltüntetik az erre vonatkozó információkat.
- 67 Az EBB harmadik érvével kapcsolatban meg kell állapítani, hogy bár a „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentumot valóban egyedül dr. D írta alá, az a rokkantsági bizottság egészére utal, és e cím alatt a következőket írja: „A bizottság összetétele: dr. [C], dr. [A], dr. [D]”. Az RTRP 15–2. cikke szerint azonban a rokkantsági bizottság saját maga szabályozza az eljárását. Az EBB által benyújtott olyan rendelkezés hiányában, amelyből kitűnik, hogy a rokkantsági bizottság véleményét a bizottság minden tagjának alá kellett volna írnia, ez a dokumentum nem hagyható figyelmen kívül azon az alapon, hogy azt csak a rokkantsági bizottság elnöke írta alá, hiszen az elnököt a többi tag is felhatalmazhatta a vélemény elkészítésével. Az EBB nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amely arra utalna, hogy a rokkantsági bizottságnak az elnökén kívüli tagjai elhatárolódtak volna e dokumentum és az orvosi szakvélemény tartalmától.
- 68 Ami az EBB negyedik érvét illeti, meg kell jegyezni, hogy az említett dokumentum címében szereplő 2018. november 9-i dátum nem vezethet annak figyelmen kívül hagyásához azon körülmény miatt, hogy a felperes ezen a napon nem jelent meg a rokkantsági bizottság előtt.
- 69 A felperes esetleges rokkantságának megállapítása szempontjából csak annak van jelentősége, hogy a rokkantsági bizottság egyes tagjai által az felperes egészségi állapotára vonatkozóan tett megállapítások valóságosak-e, és hogy a bizottságon belül többség vagy egyhangúság van-e az általa levont következtetés alátámasztására.
- 70 A Törvényszék előtt azonban ezen elemek egyik elemet sem vitatták. Egyrészt az iratokból kitűnik, hogy a rokkantsági bizottság három tagja megvizsgálta a felperes egészségügyi aktáját, és D 2018. november 21-én találkozott a felperessel. Másrészt a felek nem vitatják, hogy e bizottságon belül megállapodás jött létre arról, hogy a felperest az EBB vonatkozásában rokkantnak kell tekinteni, az általános munkaerőpiac tekintetében azonban nem.
- 71 E körülmények között „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentumot nem lehet figyelmen kívül hagyni azzal az indokkal, hogy abban nem az az időpont szerepel, amikor a rokkantsági bizottság megvizsgálta a felperest.
- 72 Ez annál is inkább így van, hogy ez az időpont nem feltétlenül téves, mivel a rokkantsági bizottság elnöke a fenti 70. pontban említett körülmények között már 2018. november 9-én megállapíthatta, hogy a többség támogatja azt a következtetést, amelyet ő maga is megerősített 2018. november 21-én, miután megvizsgálta a felperest.
- 73 Ezért el kell utasítani az EBB azon érveit, amelyekre álláspontja alátámasztására hivatkozott, miszerint csak a 2019. január 16-i és 23-i 23-i formanyomtatványokat kell figyelembe venni a rokkantsági bizottság véleményének tartalmának meghatározásához, következésképpen a megtámadott határozatok jogszerűségének értékeléséhez. Ebből következően ezeknek az értékeléseknek az említett formanyomtatványokon, valamint „A [r]okkantsági bizottság 2018.

november 9-i következtetése” című dokumentumon kell alapulniuk, amelyet a „Orvosi szakvélemény a 2018. november 9-i [r]okkantsági bizottság keretében” című dokumentum megerősített.

A rokkantsági bizottság véleményének tartalmáról

- 74 A figyelembe veendő dokumentumok azonosítását követően, meg kell határozni a rokkantsági bizottság véleményének tartalmát.
- 75 Az EBB adminisztrációja által 2018. december 21-én megkapott „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentumból kiderül, hogy a rokkantsági bizottság három tagja szerint a felperes az EBB-nél már nem tudott semmilyen feladatot ellátni, de az EBB-n kívül még képes volt szakmai tevékenységet végezni.
- 76 Ez az álláspont megegyezik az „Orvosi szakvélemény a 2018. november 9-i [r]okkantsági bizottság keretében” című, 2018. december 18-án az EBB orvosi szolgálatának továbbított dokumentum alján kifejtett állásponttal, amely – amint az EBB 2019. március 8-án megírta – az érzékeny személyes adatokat kihagyva közölte azt az adminisztrációjával.
- 77 A rokkantsági bizottság ily módon kifejtett véleménye nem áll ellentétben a bizottság három tagja által a 2019. január 16-i és 23-i formanyomtatványokban elfogadott állásponttal.
- 78 A 2019. március 8-i határozatból, az ellenkérelem 75. pontjából és az EBB által a tárgyaláson tett nyilatkozatokból ugyanis kitűnik, hogy a fenti 75. és 76. pontban említett két dokumentum közlése és a 2019. január 16-i és 23-i formanyomtatványok továbbítása között informális kapcsolatfelvételre került sor az EBB és a rokkantsági bizottság, legalábbis annak az elnöke között. E kapcsolatfelvétel eredményeként a rokkantsági bizottság tagjai úgy ítélték meg, hogy mivel a felperes az általános munkaerőpiac tekintetében nem rokkant, a „not invalid” négyzetet kell megjelölni, mivel ez áll összhangban az EBB-nek a rokkantságról alkotott felfogásával.
- 79 Ezzel az állásponttal szemben az EBB úgy érvel, hogy a rokkantsági bizottság elnöke a „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentumban foglalt azon megállapításával, hogy a felperes az EBB tekintetében rokkant, de az általános munkaerőpiac tekintetében nem, a rokkantsági bizottság elnöke valójában a nemzeti jogban létező pénzügyi megállapodás egy olyan formáját javasolta, amely lehetővé tette volna a felperes számára, hogy egy bizonyos pénzüsszeggel távozzon az intézményből.
- 80 Ez az állítás, eltekintve attól, hogy nem bizonyított, azokra az okokra vonatkozik, amelyek a rokkantsági bizottság elnökét arra késztették, hogy a fent hivatkozott dokumentumban megállapítsa, hogy a felperes az általános munkaerőpiacon végezhet szakmai tevékenységet, noha már nem képes az EBB-nél dolgozni, de nem kérdőjelezi meg magát az megállapítást.
- 81 Következésképpen a megtámadott határozatok jogszerűségének értékeléséhez meg kell állapítani, hogy a rokkantsági bizottság véleménye szerint a felperes az EBB-nél már nem volt képes semmilyen feladatot ellátni, de az általános munkaerőpiacon még képes volt szakmai tevékenységet végezni.

Az RTRP 46–1. cikkében és az igazgatási rendelkezések 11.1. cikkében használt rokkantságfogalomról

- 82 A felperes úgy véli, hogy mivel nem képes az EBB-nél dolgozni, az EBB-nek kell őt rokkantnak nyilvánítania, míg az EBB szerint a rokkantság fogalma kizárja, hogy valaki még képes legyen arra, hogy e szervezeten kívül dolgozzon.
- 83 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az RTRP 46–1. cikke és az igazgatási rendelkezések 11.1. cikke szerint rokkant az a biztosított, aki betegség, baleset vagy fogyatékosság miatt – testi vagy szellemi okokból – tartósan képtelen ellátni a „feladatát vagy más, azzal egyenértékű feladatot”, és amely rokkantságot megfelelően elismerik.
- 84 Ezekből a rendelkezésekből következik, hogy az EBB alkalmazottjának rokkantságát annak fényében kell értékelni, hogy képes-e arra, hogy újból ellássa a „feladatát vagy más, azzal egyenértékű feladatot”.
- 85 Az EBB állításával ellentétben a „más, azzal egyenértékű feladat[oknak]” amelyek ellátására – az RTRP 46.1. cikke és az igazgatási rendelkezések 11.1. cikke értelmében – a felperesnek szintén képtelennek kellett volna lennie, az EBB-n belüli feladatoknak kellett volna lenniük.
- 86 Ugyanis először is, az RTRP 46–1. cikkét és a közigazgatási rendelkezések 11.1. cikkét e tekintetben az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 78. cikkével analóg módon kell értelmezni, amely szerint „a tisztviselő, aki a besorolási csoportjába tartozó álláshelyhez kapcsolódó feladatokat teljes állandó [helyesen: tartós] rokkantsága miatt nem tudja ellátni, [...] rokkantsági támogatásra jogosult”.
- 87 Ugyanúgy, ahogy a személyzeti szabályzat 78. cikke a személyzeti szabályzat 5. cikkében és I. mellékletében meghatározott, az európai intézmények szervezetére sajátosan jellemző csoportokra utal, meg kell állapítani, hogy az RTRP 46–1. cikke és a közigazgatási rendelkezések 11.1. cikke az EBB belső feladatainak a személyzeti szabályzat 14. cikke által megállapított besorolására utal.
- 88 A személyzeti szabályzat 14. cikke a személyek négy kategóriáját sorolja fel, nevezetesen a vezetői állomány, a tervezői állomány, a végrehajtói állomány és a fiatal diplomások kategóriáját, és e kategóriákon belül pedig a feladatok különböző szintjeit, nevezetesen a vezetői állomány és a menedzserek esetében a C feladatot, a tervezői állomány esetében a D, E és F feladatot, a végrehajtói állomány esetében pedig a G, H, I és K feladatot.
- 89 A személyzeti szabályzat 14. cikkében meghatározott munkaszervezésre való említett hivatkozásból következik, hogy az EBB és az ott ellátott feladatok tekintetében kell meghatározni az RTRP 46–1. cikkében és az igazgatási rendelkezések 11.1. cikkében szereplő rokkantság fogalmát.
- 90 Másodszor, hangsúlyozni kell azt, hogy az EBB által létrehozott rokkantsági bizottságok az EBB szervei (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2006. április 11-i Angeletti kontra Bizottság ítélet, T-394/03, EU:T:2006:111, 159. pont), és ennél fogva jogi szempontból nem rendelkeznek hatáskörrel annak értékelésére, hogy az EBB személyi állománya e szervezeten kívül képes-e szakmai feladatokat ellátni.

- 91 Az említett bizottságoknak jogi szempontból hatáskörük van arra, hogy döntsenek az EBB személyi állományának az intézményen belüli munkavégzésre való képességéről. Nem rendelkeznek azonban ilyen hatáskörrel, amikor annak értékeléséről van szó, hogy egy személy – még ha az EBB személyi állományához tartozik is – képes-e valamely más európai uniós intézménynél, vagy valamely tagállamban a nemzeti piacon egy vállalkozásnál vagy a közigazgatásban munkát végezni. A többi intézmény vagy a nemzeti hatóságok által létrehozott bizottságok feladata, hogy e személyek EBB-n kívüli munkavégzési képességének eldöntése érdekében megvizsgálják az érintett személyt.
- 92 Így nem képzelhető el, hogy az EBB által létrehozott rokkantsági bizottság által kibocsátott vélemények kötelező érvényűek lehetnének a más intézmények vagy nemzeti hatóságok által létrehozott hasonló bizottságok számára azokban az országokban, ahol az EBB munkatársai a későbbiekben esetleg tevékenységet végeznek.
- 93 Azáltal, hogy a felperes általános munkaerő-piaci munkaképességéről döntött, a rokkantsági bizottság a jelen ügyben beavatkozott az ilyen bizottságok hatáskörébe, és ezáltal megteremtette annak a veszélyét, hogy a felperes általános munkaerőpiaci munkaképességére vonatkozó értékelése ellentmondásban fog állni a más intézmények vagy nemzeti hatóságok által létrehozott rokkantsági bizottságok által esetleg később kibocsátott értékelésekkel.
- 94 Harmadszor, meg kell jegyezni, hogy az RTRP 51–1. cikke szerint a rokkantsági nyugdíj csökken, ha a rokkant keresőtevékenységet folytat, amennyiben a rokkantsági nyugdíj, a gyermekek után járó ellátások és az e tevékenységből származó jövedelem összege meghaladja a biztosítottnak a rokkantnak nyilvánítás időpontjában betöltött fizetési fokozatnak és beosztásnak megfelelő, ugyanazon a családi alapon nyújtott nettó jövedelem összegét.
- 95 Ebből a rendelkezésből következik, hogy az EBB-re alkalmazandó szabályozás lehetővé teszi, hogy az EBB-n belül rokkantnak nyilvánított alkalmazott e szervezeten kívül keresőtevékenységet folytasson, feltéve hogy különböző jövedelmeinek összege nem haladja meg az EBB-nél végzett munkája során kapott nettó díjazását.
- 96 A tárgyaláson az EBB azt állította, hogy ez a lehetőség olyan tevékenységek végzésére korlátozódik, amelyek nem tekinthetők egyenértékűnek azokkal, amelyeket az alkalmazott e szervezetenél végzett. Az EBB szerint a rokkantságnak az RTRP 46–1. cikkében és a közigazgatási rendelkezések 11.1. cikkében szereplő fogalma azt jelenti, hogy az alkalmazott nem képes az említett szervben belül vagy azon kívül olyan tevékenységet végezni, amely azonos vagy egyenértékű azzal, amelyet a rokkantsági bizottság véleményének időpontjában végzett. Így az RTRP 51.1. cikke csak arra a ritka esetre vonatkozik, amikor az EBB-n belül rokkantnak nyilvánított személy az EBB-n kívül olyan tevékenységet végez, amely eltér az EBB-n belül végzett tevékenységtől.
- 97 Az EBB által képviselt értelmezésnek nem lehet helyt adni.
- 98 Egyrészt azt egyáltalán nem támasztja alá a szóban forgó szabályozás szövege, amely épp ellenkezőleg, mindenféle korlátozás nélkül biztosítja az EBB alkalmazottja számára annak lehetőségét, hogy az EBB-n belül más tevékenységet végezzen, miután az EBB-n belül rokkantnak nyilvánították. Egy ilyen általános megfogalmazásból az következik, hogy az EBB-n kívül bármilyen tevékenység gyakorlása engedélyezett a rokkantnak nyilvánítás esetén, az egyetlen korlát a jövedelmek felső határa, amint azt az említett rendelkezés kimondja.

- 99 Másrészt az EBB által képviselt értelmezés jogbizonytalanságot eredményezhet. Abban az esetben ugyanis, ha ilyen értelmezést fogadnának el, felmerülhet a kérdés, hogy az EBB hogyan határozhatná meg azokat a feladatokat, amelyeket az általános piacon az alkalmazottai által ellátott feladatokkal egyenértékűnek lehetne vagy kellene tekinteni. A Törvényszék különösen arra keresi a választ, hogy milyen szempontok alapján kellene megállapítani ezt az egyenértékűséget, és hogy ezeket a szempontokat közzé kell-e tenni, és megállapítja, hogy az általános munkaerőpiacon ellátott feladatok erőteljesen változó jellege miatt lehetetlennek tűnik egy ilyen jellegű meghatározási és közzétételi feladat elvégzése.
- 100 E különböző tényezők fényében a rokkantságnak az RTRP 46–1. cikke és az igazgatási rendelkezések 11.1. cikke szerinti fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az az EBB azon alkalmazottjára vonatkozik, akit az EBB által létrehozott rokkantsági bizottság képtelennek nyilvánít arra, hogy az említett szerven belül újból ellássa feladatait vagy azokkal egyenértékű feladatokat.

Az RTRP 46–1 és 48–1. cikkének, valamint a közigazgatási rendelkezések 11.1 és 11.3. cikkének megsértéséről

- 101 A jelen ügyben, mivel a rokkantsági bizottság a felperest az EBB-nél történő munkavégzésre képtelennek nyilvánította, és az RTRP 46–1. cikkében és az igazgatási rendelkezések 11.1. cikkében használt rokkantsági fogalmat csak e szerv vonatkozásában kellett értékelni, az EBB köteles volt a felperest rokkantnak nyilvánítani.
- 102 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az EBB megsértette az RTRP 46–1. cikkét és a közigazgatási rendelkezések 11.1. cikkét azáltal, hogy a megtámadott határozatokban 2019. február 18. óta munkaképesnek és igazolatlanul távol lévőknek nyilvánította.
- 103 Az EBB ezenkívül megsértette az RTRP 48–1. cikkét és a közigazgatási rendelkezéseknek a felperes által az első jogalap keretében szintén hivatkozott 11.3. cikkét, amelyek szerint vitatás esetén a rokkantsági bizottság rendelkezik hatáskörrel a rokkantság megállapítására.
- 104 A fent említett rendelkezések megsértése annál is inkább nyilvánvaló a 2020. március 16-i határozat esetében, mivel e határozat elfogadásakor az EBB rendelkezett C 2019. március 15-i igazolásával is, amelyben C egyrészt azt állította, hogy a rokkantsági bizottság egyhangú véleménye szerint a felperes az EBB tekintetében rokkant, másrészt pedig azt, hogy ha megértette volna a 2019. január 23-i formanyomtatványt, akkor az „EBB tekintetében »rokkant« négyzetet jelölte volna meg”. Ez az igazolás – anélkül, hogy szükség lett volna rá – megerősítette, hogy a rokkantsági bizottság szerint a felperes képtelen arra, hogy újból munkába álljon az EBB-nél.

Az első jogalapra vonatkozó következtetés

- 105 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első jogalapot megalapozottnak kell tekinteni, következésképpen a megtámadott határozatokat meg kell semmisíteni, anélkül hogy szükség lenne megvizsgálni a felperes által az első jogalap keretében előadott egyéb érveket vagy a felperes által 2021. április 26-án e jogalap alátámasztására benyújtott további bizonyítékok elfogadhatóságát vagy a második jogalapot.

Az EBB-nek a felperes rokkantsági nyugdíjának visszamenőleges megfizetésére való kötelezése iránti kérelemről

- 106 Harmadik kereseti kérelmében a felperes azt kéri, hogy az EBB-t kötelezzék a főszabály szerint 2019. február 1-je óta esedékes rokkantsági nyugdíj visszamenőleges megfizetésére, méghozzá annak teljes megfizetéséig ezen összegnek az EKB két százalékponttal növelt kamatlábának megfelelő késedelmi kamataival együtt.
- 107 Az EBB úgy véli, hogy ez a kereset elfogadhatatlan, mivel ha helyt adnának neki, az azt jelentené, hogy a Törvényszéknek köteleznie kellene az EBB-t arra, hogy a felperest az alkalmazandó szabályok értelmében rokkantként ismerje el. Az EBB szerint azonban az Törvényszék nem utasíthatja az intézményeket, amelyeknek az EUMSZ 266. cikk értelmében csak a megsemmisítő ítélet végrehajtásához szükséges intézkedéseket kell meghozniuk.
- 108 Az EBB szerint továbbá sem a Törvényszék, sem az EBB nem helyettesítheti a saját megállapításaival a rokkantsági bizottság orvosi megállapításait, amely utóbbiakat véglegesnek kell tekinteni. Ahhoz, hogy a kérelmezőnek rokkantsági nyugdíjat lehessen megítélni, az EBB szerint új rokkantsági bizottságot kell létrehozni, amelynek feladata annak megállapítása lesz, hogy a kérelmező rokkant-e, vagy sem.
- 109 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint arra az EBB rámutat – az uniós bíróság a közigazgatási hatóság előjogainak megsértése nélkül nem kötelezheti az Unió valamely intézményét vagy hivatalát arra, hogy hozza meg azokat a különös intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy egy határozatot megsemmisítő ítéletnek eleget tegyen (lásd ebben az értelemben: 2011. szeptember 14-i Marcuccio kontra Bizottság ítélet, T-236/02, EU:T:2011:465, 163. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 110 Mindazonáltal az ítélkezési gyakorlat szerint az EBB és alkalmazottai közötti jogvitákra a személyzeti szabályzat 91. cikke (1) bekezdésének második mondatában foglalt szabályt kell alkalmazni (lásd ebben az értelemben: 1999. szeptember 28-i Hautem kontra EBB ítélet, T-140/97, EU:T:1999:176, 77. pont; 2001. október 2-i EBB kontra Hautem ítélet, C-449/99 P, EU:C:2001:502, 95. pont).
- 111 Ez a rendelkezés a pénzügyi természetű jogviták terén korlátlan felülvizsgálati jogkörrel ruházta fel az uniós bíróságot, amelynek keretében adott esetben jogosult az alperest hivatalból kötelezni az általa vétkesen okozott kár megtérítésére és ilyen esetben az ügy összes körülményét figyelembe véve méltányosan értékelni az elszenvedett kárt (lásd: 2010. május 20-i Gogos kontra Bizottság ítélet, C-583/08 P, EU:C:2010:287, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 112 A személyzeti szabályzat 91. cikke (1) bekezdésének második mondatában az uniós bíróságra ruházott korlátlan felülvizsgálati jogkör többek között azt a feladatot bízta az uniós bíróságra, hogy az előtte folyamatban lévő jogvitákban teljes körű megoldást adjon, és biztosítsa az általa a közszolgálati ügyekben hozott, megsemmisítést kimondó ítéletek gyakorlati hatékonyságát (lásd: 2010. május 20-i Gogos kontra Bizottság ítélet, C-583/08 P, EU:C:2010:287, 49. és 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 113 Korlátlan felülvizsgálati jogköre gyakorlása során az uniós bíróság nem utasítja az érintett intézményeket vagy hatóságokat, hanem adott esetben hatáskörrel rendelkezik arra, hogy az intézmények helyett olyan határozatokat hozzon, amelyeket szükségszerűen a jogvita jogi értékelése alapján levont következtetések vonnak maguk után.
- 114 A jelen ügyben felmerül a kérdés, hogy a felperes harmadik kereseti kérelmét úgy kell-e értelmezni, mint a Törvényszékhez intézett, a korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlására vonatkozó kérelmet. E tekintetben meg kell határozni, hogy az ilyen kérelemmel a személyzeti szabályzat 91. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „pénzügyi természetű jogvitát” indítanak-e a Törvényszék előtt.
- 115 A Törvényszék erre vonatkozó kérdésére válaszolva az EBB nem vitatja, hogy az uniós bíróság az alkalmazottaival szembeni jogvitákban – az EBB-vel szemben is – korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkezik, amennyiben e jogviták pénzügyi természetűek.
- 116 Mindazonáltal az EBB úgy véli, hogy a jelen jogvita nem ilyen természetű, mivel a felperesnek a rokkantsági nyugdíj visszamenőleges megfizetésére irányuló kérelme feltételezi, hogy a felperest az EBB-re alkalmazandó szabályozás értelmében rokkantnak nyilvánították, és az ilyen rokkantnak nyilvánítás kizárólag a rokkantsági bizottság hatáskörébe tartozik.
- 117 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az e rendelkezés értelmében vett „pénzügyi természetű jogviták[na]k” nem csak az alkalmazottnak valamely uniós intézmény ellen irányuló felelősség megállapítása iránti keresetei minősülnek, hanem valamennyi olyan jogvita is, amely valamely intézmény által valamely alkalmazott részére olyan összeg megfizetésére irányul, amely a személyzeti szabályzat vagy a munkaviszonyt szabályozó más jogi aktus alapján őt megítélése szerint megilleti (lásd ebben az értelemben: 2007. december 18-i Weißenfels kontra Parlament ítélet, C-135/06 P, EU:C:2007:812, 65. pont; 2010. május 20-i Gogos kontra Bizottság ítélet, C-583/08 P, EU:C:2010:287, 45. pont).
- 118 A jelen ügyben, amikor a felperes azt kéri az uniós bíróságtól, hogy döntsön azon határozat jogszerűségéről, amely nem ismeri el a felperes „rokkant” jogállását, és a harmadik kereseti kérelem alapján kötelezze az EBB-t egy pénzösszeg megfizetésére, úgy kell érteni, hogy a jelen kereset pénzügyi természetű jogvitává válik. A felperest „nem rokkantnak” minősítő határozat ugyanis közvetlen következményekkel jár az EBB alkalmazottjaként betöltött állásának folytonosságára, és így a felperes díjazására, valamint pénzbeli jogosultságaira nézve (lásd ebben az értelemben: 2010. május 20-i Gogos kontra Bizottság ítélet, C-583/08 P, EU:C:2010:287, 47. pont; 2013. szeptember 30-i Possanzini kontra Frontex ítélet, F-124/11, EU:F:2013:137, 73. pont).
- 119 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a jelen jogvita pénzügyi természetű, következésképpen a Törvényszék a jelen ügyben korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkezik.
- 120 Kétségtelen, hogy a megtámadott határozatoknak a fenti 105. pontban kimondott megsemmisítését követően az EBB-nek az EUMSZ 266. cikk alapján új határozatot kell elfogadnia, amelyben megállapítja a felperes rokkantsági állapotát és elismeri rokkantsági nyugdíjra való jogosultságát, hiszen a bizottság véleménye önmagában nem válthatja ki ezeket a hatásokat.
- 121 Ugyanakkor e határozat elfogadásához az EBB-nek nem kell újból megvizsgálnia a felperes helyzetét, mivel a jelen ügyben csak mérlegelést nem engedő hatáskörrel rendelkezik, amely őt arra kötelezi, hogy levonja az e célból szabályszerűen létrehozott rokkantsági bizottság által

megállapított rokkantságból eredő adminisztratív következményeket (lásd *a contrario*, az olyan orvosi határozat megsemmisítését illetően, amelyet követően az adminisztrációnak újból meg kellett vizsgálnia a felperes helyzetét: 2011. szeptember 28-i Allen kontra Bizottság ítélet, F-23/10, EU:F:2011:162, 115. pont).

- 122 Egyrészt az RTRP 46–1 és 48–1. cikkéből következik, hogy a rokkantság állapotát a rokkantsági bizottság ismeri el. Másrészt a személyzeti szabályzat 33d. és 36. cikke, valamint az RTRP 49–1. cikke értelmében a rokkantsági bizottság által rokkantként elismert alkalmazottak rokkantsági nyugdíjra jogosultak.
- 123 A jelen ügyben, amint az a fenti 75–81. pontokból kitűnik, a rokkantsági bizottságnak a felperes rokkantságára vonatkozó véleménye „A [r]okkantsági bizottság 2018. november 9-i következtetése” című dokumentumban került kifejtésre, amelyről az ügy összes körülményére tekintettel megállapításra került, hogy a rokkantsági bizottság tagjainak álláspontját fejezi ki, így az EBB-nek – amely nem hivatkozott arra, hogy a rokkantsági bizottság előtti eljárás szabálytalan volt –, nem maradt más választása, mint a felperes rokkantságának megállapítása, következésképpen rokkantsági nyugdíjra való jogosultságának elismerése, anélkül hogy új rokkantsági bizottságot kellene létrehozni.
- 124 Következésképpen az EBB-t kötelezni kell arra, hogy fizesse meg a felperesnek a neki 2019. február 1-jétől járó rokkantsági nyugdíjat, valamint a teljes megfizetésig az e nyugdíjösszeg után járó késedelmi kamatot, amelynek mértéke az EKB által a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott, az esedékesség hónapjának első napján érvényes, két százalékponttal növelt kamatláb.
- 125 Az így megállapított összegből le kell vonni az ugyanezen időszak alatt a felperesnek díjazásként megfizetett minden olyan összeget, amely a rokkantsági nyugdíj megfizetése miatt nyilvánvalóan nem jár neki.

A kártérítési kérelemről

- 126 A felperes szerint az EBB – azzal, hogy miatta keresetindításra kényszerült, jöllehet a rokkantságát illetően a rokkantsági bizottság véleménye egyértelmű volt – nem vagyoni kárt okozott neki, amely szorongásos állapotának súlyosbodásából áll, és amelynek megtérítésére méltányosság alapján megállapított 5000 euró összegű kártérítés megfizetését kéri.
- 127 A felperes szerint nyilvánvaló az okozati összefüggés e nem vagyoni kár és az EBB magatartása között, mivel a felperes nem szenvedte volna el ezt a további stresszt, ha az EBB jóváhagyta volna a rokkantsági bizottság következtetéseit.
- 128 A felperes e kérdéssel kapcsolatban benyújtotta pszichiátere, E, 2020. június 2-án kelt jelentését.
- 129 Az EBB vitatja e kérelmet.
- 130 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogellenes aktus megsemmisítése önmagában megfelelő és főszabályként elégséges jóvátételét jelentheti minden olyan nem vagyoni kárnak, amelyet ezen aktus okozhatott (2004. november 9-i Montalto kontra Tanács ítélet, T-116/03, EU:T:2004:325, 127. pont; lásd még ebben az értelemben: 1987. július 9-i Hochbaum és Rawes kontra Bizottság ítélet, 44/85, 77/85, 294/85 és 295/85, EU:C:1987:348, 22. pont).

- 131 Ez csak akkor van másként, ha a felperes bizonyítja, hogy őt a megsemmisítést megalapozó jogsértéstől független és e megsemmisítéssel teljes mértékben helyre nem hozható nem vagyoni kár érte (2018. május 31-i Korwin-Mikke kontra Parlament ítélet, T-352/17, EU:T:2018:319, 78. pont).
- 132 A jelen ügyben, bár meg kell állapítani, hogy a felperes által hivatkozott, a szorongás állapotának súlyosbodásából eredő kár az EBB-nek a pert megelőző szakaszban tanúsított magatartásához kapcsolódik, a Törvényszék mindazonáltal úgy véli, hogy a felperes nem bizonyította, hogy ez a kár ne lenne teljes egészében megtéríthető az EBB határozatának megsemmisítésével, különösen mivel a jelen esetben a megsemmisítéshez olyan marasztalás társul, amely arra kötelezi a szervet, hogy fizessen meg a felperesnek minden olyan pénzbeli ellátást, amelytől a megsemmisített határozat következtében esett el (lásd ebben az értelemben: 2020. január 30-i BZ kontra Bizottság ítélet, T-336/19, nem tették közzé, EU:T:2020:21, 55. pont).
- 133 Következésképpen a felperes nem vagyoni kár megtérítésére irányuló kérelmét el kell utasítani.

A költségekről

- 134 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 135 Mivel az EBB kérelmei alapvető része tekintetében pervesztes lett, a felperes ilyen irányú kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék az Európai Beruházási Bank (EBB) 2019. február 8-i és március 8-i, KL-t munkaképesnek és 2019. február 18. óta igazolatlanul távol lévőnek nyilvánító határozatát, valamint az EBB elnökének 2020. március 16-i, e határozatokat helybenhagyó határozatát megsemmisíti.**
- 2) A Törvényszék az EBB-t kötelezi, hogy 2019. február 1-jei kezdő hatállyal fizessen KL részére rokkantsági nyugdíjat, valamint annak teljes megfizetéséig az e nyugdíjösszeg után járó késedelmi kamatot, amely késedelmi kamat az Európai Központi Bank (EKB) által a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott, a fizetés esedékességi hónapjának első napján érvényes kamatláb két százalékponttal növelt mértékében kerül meghatározásra, és amely nyugdíjból le kell vonni az ugyanazon időszak alatt a felperesnek díjazás címén megfizetett azon összegeket, amelyek a rokkantsági nyugdíj megfizetése miatt a felperesnek nyilvánvalóan nem járnak.**
- 3) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.**
- 4) A Törvényszék az EBB-t kötelezi a költségek viselésére.**

Gervasoni

Nihoul

Frendo

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. november 24-i nyilvános ülésen.

Aláírások

ⁱ — A jelen szöveg 4., 5., 18., 27., 29., 36., 52., 83. és 98. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.